

Værdifortoldningen kan derfor kun ske paa Basis af denne. Priserne for de enkelte Klasser fastsættes nemlig først, hvis Melleghandlerne overtage Ladningen for at udstykke den.

Eksempel: En dansk Fabrikant købte i Fjor en Ladning Sumatra til et Beløb af 150,000 Kr. til Enbloepris.

Af de 10 Klasser, som Ladningen indeholdt, var den bedste 5 Gange mere værd end den daarligste — men ved Fortoldningen heraf kan jo intet andet end den betalte Enbloepris lægges til Grund. Samme Fabrikant købte samtidig 2 Ladninger Java, hver paa 60,000 Pd. og bestaaende hver af 20 indbyrdes meget forskellige Klasser, — ligeledes til Enbloepris. — En anden dansk Fabrikant købte for nylig 400,000 Pd. Java paa samme Vilkaar.

Tolden træffer altsaa kun Ladningens Gennemsnitsværdi. De enkelte Klasser træffes derimod ikke hver for sig af en til deres egen Værdi svarende Skat — da en saadan Værdiansættelse ikke forefindes. En Værdibeskatning af den færdige Vare (Skatteobjektet) vil altsaa endnu langt mindre have fundet Sted. Det er Fabrikanten, som inden Døre vil foretage Kvalitetsbeskatningen af Ladningens enkelte Dele, paa Basis af disses Fabrikationsværdi —, men Konsumenten vil ikke kunne spore Værditoldens Virkning.

Disse Tilfælde, hvor Værditolden vil fungere fuldstændig som en Vægttold inden for Ladningens Ramme, have saa meget mere Betydning, som det drejer sig om overordentlig store Indførselskvanta, og som den moderne Bevægelse i de udenlandske Tobaksmarkeder peger mere og mere henimod Nødvendigheden af, at de større Fabrikanter — enten alene eller flere sammen — købe sluttede Ladninger i førstehaands Markeder, i Stedet for som i tidligere Tid at udsøge sig specielle Klasser hos Melleghandlerne.

Hvorledes skulle dernæst Toldembedsmændene stille sig overfor Værdiangivelsen af en saadan blandet Ladning, hvis enkelte Klasser end ikke have haft nogen Salgspris i Markedet?

Den tekniske Toldbehandling.

Det fremhæves ved enhver Lejlighed af Værditoldens Tilhængere, at Vægttolden medfører en Tidsspilde, Vidtløftighed og Omstændelighed, som ganske vilde bortfalde ved Værditolden. Denne vilde blive langt lettere og hurtigere og kunde medføre Indskrænkning af Toldpersonalet etc. etc.

For Tobakkens Vedkommende ere disse Paastande ganske uholdbare. — Ballernes Udseende og Taraen ere nemlig saa nøjagtig ensartede, at Toldembedsmændene efter kort Tids Erfaring vide nøje Besked hermed og i Almindelighed ikke behøve at foretage anden Kontrol end Eftervejning af Bruttovægten. — Denne kan imidlertid neppe bortfalde ved Værdifortoldningen, da Tobakken faktureres pr. Pund og ikke pr. Colli. — Hertil kommer saa ved Værdifortoldningen hele Apparatet med Værdiangivelserne. — Det er indlysende, at det nuværende Arbejde med Bruttoeftervejning — som vel ikke engang kan bortfalde ved Værdifortoldning — er for intet at regne imod Besværet og Formaliteterne ved Kontrollen med Værdiangivelserne.

At Toldklareringen ved en kombineret Vægt- og Værditold vil blive endnu langt besværligere, er jo selvindlysende.

Et andet af Værditoldernes Argument: at de billigste Varer ere de groveste og tungeste, holder lige saa lidt Stik i denne Branche hverken for Raastoffet eller for de færdige Varer. — De billigste Cigarer og Cigaretter veje ikke mere end de fineste — tværtimod. De letteste Shag-Tobakker leveres til ganske billige Priser, og Argumentet passer ligesaa lidt for Raatobakken.

Kentucky Tobak f. Eks., som staar i højere Pris end de fleste andre Raatobakker, og hvoraf der aarlig indføres ca. 1½ Million Pund, er den sværeste af alle Tobakker.

Ved Kontrollen af Værdiangivelserne møde vi atter en Vanskelighed, som fremkommer derved, at de fleste Fabrikanter, som allerede omtalt, lade Tobakken ligge i Udlandets Pakhuse, hvor Husleje, Assurance etc. ere gratis for Køberne, indtil de skulle bruge den. Naar altsaa nu en Fabrikant med Maaneders Melleghandling ind-